

hindret, at der blev foretaget en Undersøgelse af disse vigtige Spørgsmaal, at han maa arbejde paa, at dette Parti tager Skeen i en anden Haand, inden det er for sent. Nu har vi jo hørt tilstrækkeligt i Dag af de Udtalelser, som den ærede Ordfører Hr. Kammersgaard som med, om, at det er paa Tide. Nu forhindrede man altsaa Nedsættelsen af det Kirkeudvalg, som skulde overveje alle disse Spørgsmaal, som er i saa høj Grad brændende. Vi ser altsaa et Kure-Spørgsmaal paa Læremraadet og et Ryslinge-Spørgsmaal, som vi nylig har haft, paa Ritualsets Omraade, vi ser Spørgsmaalet om Præsteembeders Sammenlægning, og hvad der angaar Kirkens finansielle Position i Øjeblikket. Og vi hører, at der rejses Spørgsmaal om Omdannelse af Præsteuddannelsen og Spørgsmaal om kvindelige Præster. Det er lutter Spørgsmaal, som er levende, og som det er ganske nødvendigt at faa drøftet igennem paa en saadan Maade, at vi ser, hvordan den lovgivende Forsamling, Repræsentanter for Partierne, vil stille sig overfor Kirken; om Kirken kan blive stillet paa sin egen Grund og selv kan tage Bestemmelse i dette. Thi det maa dog være klart, at det er Kirken, som bør tage Bestemmelse f. Eks. med Hensyn til det Spørgsmaal, som er fremdraget her, om man skal have kvindelige Præster eller ikke. Man talte i det andet høje Ting om, at det var kun en rent borgerlig Foranstaltning. Borgerlig Foranstaltning, ja, det er det, man vil, gennem Statsmagten vil man paatvinge Kirken en Ordning, som den selv gentagne Gange — kan man sige — gennem Udtalelser fra Menighedsraadene og paa anden Maade har udtalt sig bestemt imod. Læg det dog i Kirkens egen Haand! Vi faar ikke Klarhed, naar Kvinder, som nu Gang efter Gang, henvender sig til Partierne, til den politiske Magt for at faa Kirken paatvunget noget, naar Kvinder, som selv staar fuldstændig fjernt fra Kirken, ikke har noget med den at gøre, kommer i Kristendommens og Civilisationens Navn, eller hvad det nu er, og taler om, hvad der skal gøres indenfor Kirken. Det forekommer mig, at det, vi staar overfor her, ogsaa bringer dette Spørgsmaal frem i første Række, om vi dog ikke kan faa nedsat en saadan Kommission, der kan komme til at overveje alle de Spørgsmaal, som i Virkeligheden er fremme mellem Stat og Kirke, inden vi staar overfor, at den slaas ned, at der sker det, som Ministeren nødigst af alt vil have, et ikke-fredeligt Opgør. Thi derhen imod stunder

det, hvis Venstre fortsætter med at bære sig ad overfor Kirken, som man har baaret sig ad overfor den i de senere Aar.

Med Hensyn til Enkelthederne i dette Lovforslag og særlig de Udtalelser, der er rettet til mig, skal jeg overfor det ærede Medlem Hr. Povlsen bemærke, at jeg ikke, som det ærede Medlem mente, er forfærdet over, at Lærere kan komme i Kirkens Tjeneste, og at jeg fuldt ud deler hans Opfattelse, at der er adskillige af dem, der vil være fortrinligt egnede til at komme ind i Kirkens Gerning, fordi de netop har arbejdet ivrigt og godt i kirkeligt Arbejde. Men der er jo Adgang for dem til at komme ind. Og der vil netop være let Adgang for dem efter den Paragraf, som giver Lægmand Adgang.

Jeg skal ikke opholde mig ved det, som nys blev besvaret af det ærede Medlem Hr. Julin: at det er en Misforstaaelse af det ærede Medlem Hr. Povlsen, at det efter det foreliggende Lovforslag vil blive lettere for Ikke-Akademikere at komme ind end for Folk, som er i den første Gruppe. Thi naar der skal være Menighedsafstemning, er dermed Vanskeligheden meget stærkt betonet. Men i hvert Fald for mig er det ikke saa meget om at gøre, at Vanskelighederne bliver overvundet paa den ene eller den anden Maade, naar det blot klart præciseres, hvordan Betragtningen af disse forskellige Grupper er. Og jeg maa altsaa stadig beklage, at man ikke — heller ikke det ærede Medlem Hr. Julin — kan se, at dette, at Forflyttelsesparagraffen er ændret, lægger et helt nyt Syn ind paa hele den Klasse, der der er Tale om. Og selv om den højtærede Minister upaatvivlelig har Ret i, at flere — maaske de fleste — af de Mænd, der er kommet ind, ikke har været kendt paa den Maade af den enkelte Menighed, som den højtærede Kirkeminister maaske troede jeg vilde mene, saa er det jo ikke det, jeg har tænkt paa. Jeg har tænkt paa, at deres Arbejde var kendt her i Landet, ikke just paa, at det skulde være en autochthon Mand, som var vokset op i N N Sogn og derfor skulde ansættes i N N Sogn. En saadan Mand som f. Eks. min tidligere Partifælle her i Tinget Hr. Krohn, der har gjort et Arbejdet i Santal-Missionen og gjort sit Navn kendt i hele Landet, og som vistnok ogsaa var personlig kendt i den Menighed, han er kommet hen til, en saadan Mand anser jeg det for fuldt ud rigtigt kommer i Betragtning. Hovedsagen for mig var netop, at det var Folk, der havde gjort et kirkeligt Arbejde og havde gjort sig bekendt derved i den vedkommende Kreds, og at Ansvar